

[III]

V UBOHÉM, HLADEM MOŘENÉM IRSKU KÁZAL JISTÝ biskup, že hlad je trest boží. Lépe než ten biskup řekla kdysi jedna stařena: „Tenkrát, když sešle Pánbůh zlá léta na chudobný lid, zkouší boháče, zdali zná Písmo svaté a zvlášt místa, kde stojí: „Miluj bližního svého jako sebe samého,“ – a dále – „Blahoslavení milosrdní, neboť oni milosrdenství dojdou.“ – Já též myslím, kdyby se lichváři, kteří obce okrádají, na pokání dali, kdyby každý boháč při nepotřebném vydávání peněz na vyrazení marné – ku př. prohrát sta v kartách – na svoje trpící bratry vzpomněl, že by Bůh spokojen byl a nemusili bychom se bát následníka hladu, onoho bledého žence, který jde v patách za ním a jehož ruka potom nejen po klasích v nížině, ale i po těch na výšce sáhne. Hlad je zkouška a mor teprv trest! –

Některým velkým pánům nemůže se člověk divit, že více pro chudinu neučiní, neboť znají nouzi a bídu jen dle slova. Kdyby se ale takový pán, od kolébky v rozkoších a nádheře vychovaný, ve vlhké, ztuchlinou páchnoucí sedničce octnul, kam paprsky sluneční celý rok nezasvitnou, kdyby viděl ty chatrné pozůstatky nábytku, to bídne lože, na němž trochu slámy, místo peřin kousek drchanky a roztrhané hůně, kdyby viděl rodiče s dětmi napolo oděné, hladem a zimou zmořené, s jakou hltavostí nemastnou polívku z otrub jedí – jakou by žádný panský pes nejedl – a přece Boha prosí, by jim na druhý den jen malý výděleček seslal, co by se jen zase takové polívky najíst mohli: kdyby to viděl a slyšel, nemusilo by mu srdce lítostí ustrnout? Lítostí nad tou bídou a radostí, že tolik prostředků má té bídě pomoci?

Letošní drahý rok podalo množství vysoce postavených osob důkazy svého lidumilého smýšlení, a že nejen slovy, ale i skutkem bližnímu svému přispěti chtějí. Mezi městy, kde se mnoho pro chudé učinilo, je zaslužno jmenovati Domažlice. Počítá se tam 7000 obyvatelů, a ke 4000 potřebných. Usnesl se tedy zdejší sl. magistrát, aby se sbírka mezi měšťanstvem pro chudé učinila, kteroužto sbírku pan radní *Pirner* na se přijal a žádnou práci a obtíží se odstrašiti nedal, takže se mu poštěstilo v brzkém čase dílem v peněžitych, dílem v obilních a jiných potravních příspěvcích 1300 zl. v. č. sebrati. Z těchto příspěvků podělují se od 14. května každý týhoděn v sobotu 270 až 280 chudých. Po prvé dostali brambory, po druhé ale a od té doby vždy již dobrý samožitný chléb, bochník ve váze 3¹/₄ libry. Na každé podělení upeče se ho 320 bochníků, rozdávání bude trvat až do žní. První sobotu před dělením šli všickni chudí do kostela, kde pan děkan schvalní pro ně řeč držel, která srdce všech pohnula, nato drželo se hodinu modlení, a to až posud před každým dělením se drží. Řízení toho všeho ustanovilo se ve zvláštní měšťanské radě, jejíž předsedou p. radní *Pirner* byl a opět obstarávání všeho, jakož je zakupování obilí, pečení chleba a rozdělování mezi chudé, na se přijal. Jakožto základ pro budoucí zimu zasázely se na jedno pole brambory a řepa, což pro chudé určeno jest.

Jak se podobá, vyslyší Bůh prosbu chudého lidu, a požehná lidumilou tu almužnu. Jména dobrodinců, kteří nejvíce k té sbírce přispěli, jsou: Vel. pan děkan *Jan Fastr*, pan měšťanosta *Ant. Fail*, p. Med. dr. *Klement*, pp. *Michal Florian*, *Jan Prušák*, *Jakub Šnábel*, *Václav Královec*, paní *Barbora Fürtschová*, konvent *augustinů*. Důstojníci cís. král. pluku hraběte *Ficquelmont-dragonů*, pp. rytmistr hrabě *Boos-Waldeck*, nadporučík *Kuss*, nadporučík *Wagner*, poručík hrabě *Šternberg*. Všem dobrodincům skládá

se zde veřejné poděkování. Též zaslouží veřejné pochvaly a díky p. radní Pirner za jeho neunavenou péči, s jakou vše obstarává a řídí.